

De fantastiske lys fra Phoenix

Torsdag den 13. marts 1997 skete en af de mest omfattende ufoobservationer i ufologiens historie. Det foregik i delstaten Arizona og ikke mindst hovedstaden Phoenix, som ligger i den sydvestlige del af USA. I hundredvis - måske snarere i tusindvis - af mennesker blev dengang vidner til en række meget mystiske lys, som skulle komme til at ændre manges syn på ufoerne. Lysene fremtrådte nemlig som et gigantisk V-formet luftfartøj, der ganske langsomt og uden lyd bevægede sig hen over statens nattehimmel. Mange mener, at denne observation er det hidtil bedste bevis på, at vi får besøg af rumvæsner - og at de forsøger at fortælle os noget!

Af Henning Dethlefsen

Aftenen den 13. marts 1997 var allerede fra starten ikke nogen helt almindelig aften. Mange mennesker havde rettet deres blik mod himlen. Ikke for at holde udkig efter ufoer, men for at kigge på kometen Hale-Bopp, som på dette tidspunkt var ganske tydelig på den nordøstlige del af USA's nattehimmel.

Klokken ca. 19.55 sker imidlertid den første observation, som helt sikkert intet har med nogen komet at gøre. Et vidne så i Henderson, Nevada, et V-formet objekt på størrelse med et stort rutefly med seks lys på forkanten af vingen, som bevægede sig næsten uden lyd fra nordvest til sydøst.

Klokken ca. 20.15 så en politibetjent i Paulden, Arizona, fra sin bil en klynge rød-orange lys, som bevægede sig mod syd. Et par minutter senere begyndte der at indløbe meldinger fra Prescott Valley. Familien Kaiser så, hvordan et trekantformet objekt bestående af et hvidt lys i spidsen og to røde lys i hver af siderne ganske lavt og uden lyd passerede hen over dem fra nordvest og herefter drejede mod sydsydvest. 16 kilometer mod øst så flere vidner lidt senere lysene siddende i deres biler på hovedvej 69.

Tim Ley, et af hovedvidnerne.

Fra selve Phoenix blev de observeret af Tim Ley og hans kone Bobbi, hans søn Hal og barnebarnet Damien Turnidge, medens lysene endnu befandt sig ca. 100 kilometer væk over Prescott Valley. De kunne tydeligt se fem separate lys, som hang i en bue, men efterhånden som de kom nærmere, blev afstanden mellem lysene større, og de kunne nu se, at de var placeret i en trekant, som i løbet af ca. ti minutter kom helt hen til dem og til sidst passerede ganske lavt og lydløst hen over deres hoveder i måske kun 30-45 meters højde og forsvandt mellem to højdedrag mod sydvest i retning af Phoenix lufthavn. Størrelsen blev angivet som i fodboldbane niveau! De kunne ikke se stjernerne mellem lysene, hvorfor der måtte være tale om et massivt objekt.

Klokken ca. 20.30 blev lysene set af Mike Fortson og hans kone bevæge sig hen over Phoenix ikke langt fra lufthavnen Sky Harbour. Selv om lysene fløj meget lavt, reagerede fly i luften ikke på dem.

En af de mange rekonstruktioner af objektet set kl. 20-21.

Mellem klokken ca. 20.30 og 20.45 blev objektet så set af vidner i Phoenix-forstaden Glendale. Senere blev objektet, denne gang beskrevet som en sær klynge af stjerner, set af en ung mand i Kingman-området. Han stoppede sin bil og indrapporterede observationen via en telefonboks. Det befandt sig da syd for Tucson.

Der var mange flere, som iagttog denne overflyvning, hvoraf mange først blev inddraget langt senere. Overflyvningen blev iagttaget i kikkert og i al fald i et enkelt tilfælde gennem en stjernekikkert, men der findes næsten intet filmmateriale. I de talrige efterfølgende dokumentarfilm på tv bliver denne begivenhed altid gengivet som en rekonstruktion.

Til gengæld skete der noget klokken ca. 22.00, som leverede rigeligt med billedmateriale.

Lysene fra tidligere dukkede nemlig tilsyneladende op igen, denne gang i form af en række lys over Estrella-bjergene sydvest for Phoenix. På film ser man tydeligt lysene tændes en efter en, hvorefter de hænger ubevægeligt på himlen i en buform for efter nogle minutter at gå ud igen, det ene efter det andet. Det virkede nærliggende, at dette var de løbende lys på vingekanten af det enorme fartøj, som tidligere på aftenen fløj fra nordvest til sydøst og nu var på vej tilbage igen - og som bestemt ikke gjorde noget forsøg på at holde sig skjult!

Profeten og spasma geren

Lysene fra Phoenix affødte nærmest øjeblikkeligt en voldsom reaktion fra offentligheden. Primært fra vidner, som indrapporterede det, de havde set og ønskede en officiel forklaring. Folk henvendte sig både til National UFO Reporting Center (også kaldet NUFOR, under USA's største ufoorganisation, MUFON), lokale myndigheder, politiet og militærbaserne i området.

Hverken de civile eller militære myndigheder kunne i første omgang give tilfredsstillende svar, og der har lige siden været ytret mange anklager om en bevidst mørklægning af sagen. Først og fremmest imod militæret, men også imod de civile myndigheder. Mod militæret, fordi de angiveligt forsøger enten at holde visse projekter, som involverer gigantiske luftfartøjer eller psykologisk krigsførelse, hemmelige, eller fordi de ønsker at hemmeligholde viden om rumvæsners besøg på Jorden. Mod politikerne, fordi de ikke ønsker at ødelægge deres karriere ved at blive sat i forbindelse med noget så latterligt som ufoer.

Der blev fx rettet henvendelse til Luke Air Force Base, hvor en menig fortalte, at de ikke havde haft noget fly på vingerne den aften. Senere blev dette rettet af en officer, som fortalte, at der havde været fly i luften, men at disse ikke havde været indblandet. De forskellige meldinger bestyrkede blot ufologernes mistanke om, at militæret forsøgte at skjule noget, og anklagerne er fortsat lige siden.

Lysene udløste en nærmest hysterisk stemning.

Arizona's guvernør, Fife Symington, under pressekonferencen i 1997.

Folks oplevelser og især billederne fra kl. 22 gjorde, at historien hurtigt kom i medierne, men kun på lokalt niveau. Den 18. juni landede historien imidlertid på forsiden af *USA Today*, og kort efter blev den taget op af nyhedsudsendelserne i *ABC* og *NBC*, hvorved historien om Phoenix-lysene blev landskendt.

Medlem af Phoenix byråd, Francis Barwood, fik en henvendelse fra pressen, men da hun i byrådet fremsatte et forslag om en undersøgelse af sagen, blev det afslået. Hun startede derfor en privat undersøgelse, hvor hun senere hævdede at have fået kontakt med ikke færre end 800 vidner.

Stadig flere henvendelser til politikerne fulgte, og Fife Symington, Arizonas guvernør, følte sig nu tvunget til at gøre noget. Den 19. juni 1997 proklamerede han, at man havde fundet den skyldige, og at denne ville blive præsenteret under en pressekonference senere på dagen. Da det store øjeblik oprandt, lod Symington sin medhjælper, Jay Heiler, føre op på scenen iført håndjern og en

alien-dragt. Til stor moro for publikum.

Lynne Kitei.

Guvernøren forklarede senere, at han havde iscenesat nummeret for at løsne op på den stadig mere hysteriske stemning. Dette „lille nummer“, som fornærmede mange vidner, kunne dog ikke forhindre, at historien om lysene fra Phoenix sidenhen har udviklet sig til at blive en af ufologiens helt store sager, som bliver præsenteret i utallige dokumentarfilm, og som fejres med årlige jubilæer og stadig nye vidner på nettet.

Primært på grund af vidnernes antal bliver sagen, ikke mindst af exopolitik-bevægelsen, holdt frem som et af de bedste beviser på, at vi får besøg af rumvæsner. Sagen har endog antaget en stadig mere spirituel betydning i visse kredse. Især efter at Lynne Kitei 7 år efter hændelsen stod frem som et vidne. Den tidligere læge og skuespiller skrev en bog om sine oplevelser, som senere blev til den prisvindende film *The Phoenix Lights*.

Kitei fortæller, hvordan hun længe før 1997 havde haft oplevelser med mystiske lys, som hun fornemmede blev kontrolleret af intelligente væsner, og at lysene den 13. marts havde et helt specielt budskab til netop hende.

Kitei mener, at lysene fra Phoenix betød et vigtigt skifte i folks kosmiske bevidsthed. Da de forsvandt over byen, hævder hun, dukkede de op ude foran hendes stuevinduer. Faktisk melder flere af vidnerne fra den 13. marts om lignende telepatiske kontakt i forbindelse med deres oplevelse.

Lynne Kitei opgav herefter sit normale job og begyndte at arbejde for disclosure-bevægelsen, som søger at fremme offentlig anerkendelse af uføfenomenet. Hun forsøger først og fremmest at skabe forudsætningerne for et venskabeligt forhold mellem mennesker og de fremmede fra stjernerne.

I 2005 stod tidligere guvernør Fife Symington frem og indrømmede, at også han havde set det gigantiske fartøj, og at han mener, det må have været „udenjordisk“. Han opgiver dog intet tidspunkt, og han har mest sandsynligt også set lysene kl. 22.

Fife Symington, tidligere guvernør i Arizona, oplevede et gigantisk fartøj, som efter hans mening måtte være udenjordisk.

Flares, eller ikke flares - det er spørgsmålet

Richard Motzer fra MUFON havde tidligt mistanke om, at noget ikke stemte.

Den amerikanske ufoorganisation MUFON startede straks en undersøgelse af sagen om lysene fra Phoenix. Umiddelbart virkede sagen som et overvældende bevis for rumskibenes eksistens. Meget hurtigt dukkede der imidlertid stemmer op, som mente, at der var noget, der ikke stemte.

MUFON-undersøgeren Richard Motzer, som opsøgte vidner i området og sammenlignede deres videooptagelser, lagde mærke til, at beskrivelserne af lysene kl. 20-21, der bevægede sig fra nordvest til sydøst, ikke stemte overens med beskrivelsen af de senere lys over Phoenix kl. 22.

For eksempel var der forskellig angivelse af lysenes antal. Hændelse nr. 1 havde flere vidner. Til gengæld havde hændelse nr. 2 mindst to vidner, som hævdede, at de havde set lysene flere gange før - på samme sted og på næsten samme tid. Faktisk var lysene blevet set jævnligt i ca. 3 måneder og som regel i weekenderne. Tiden mellem, at de enkelte lys tændtes og slukkedes, var altid den samme, og på i al fald to af videoerne kunne man se røgudvikling, hvilket også blev bekræftet af vidner.

Seks nyhedsudsendelser umiddelbart efter hændelsen hævdede, at militæret havde meldt ud, at der var tale om flares. Dette blev til al overflødighed bakket op af to piloter, som sagde, at der var blevet affyret flares over øvelsesområdet Barry M. Goldwater Range, bag ved Estrella-bjergene syd for Phoenix. Estrella-bjergenes mange spidser forklarede også, hvorfor filmene viste et forskelligt antal lys: spidserne dækkede simpelthen over nogle af lysene afhængig af, hvor vidnerne befandt sig i byen. At lysene lod til at stå stille i luften skyldtes, at de hang i faldskærme, som sammen med varmen fra lysene, bevirkede en ekstrem langsom faldhastighed.

Sammenligninger samme år mellem billeder af bjergtoppenes silhuet og lysenes slukningsposition foretaget af Dr. Lenny Rudin fra Cognitech for udsendelsen „Ufos over Phoenix“ fra Discovery Channel viser også et tydeligt sammenfald. Motzer nåede derfor allerede i maj til den konklusion, at lysene kl. 22 ikke befandt sig over byen, men kun var flares set på lang afstand, og at man burde koncentrere sig om hændelsen mellem kl. 20 og kl. 21.

Richard Motzer blev imidlertid straks anklaget for at være „debunker“, og mange forsøgte længe at fastholde sammenkædningen mellem de to hændelser. Man hentede således „computereksperten“ Jim Dilettoso ind på banen.

Jim Dilettoso lavede en sammenlignende analyse af lysene fra kl. 22 og lyset fra flares. Han konkluderede, at der ikke kunne være tale om flares. Kl. 22-lysene var ifølge Dilettoso nemlig helt specielle.

I 1998 skrev journalisten Tony Ortega, som har beskæftiget sig indgående med Phoenix-lysene, en artikel for The Phoenix New Times, hvor han afslørede metoderne anvendt af Dilettoso som pseudovidenskab. Dilettoso kunne simpelthen ikke forklare, hvordan han var nået frem til sine resultater, og en henvendelse til de eksperter, som Dilettoso hævdede havde bekræftet hans resultater, afslørede, at de ikke vidste, hvad han snakkede om!

I nogle rekonstruktioner blev lysenes antal stærkt overdrevet.

Jim Dilettoso hævdede, at lysene umuligt kunne være flares.

Lysene kl. 22, der senere blev identificeret som flares.

En A-10 Thunderbolt affyrer flares.

Bruce Maccabee foretog en grundig analyse.

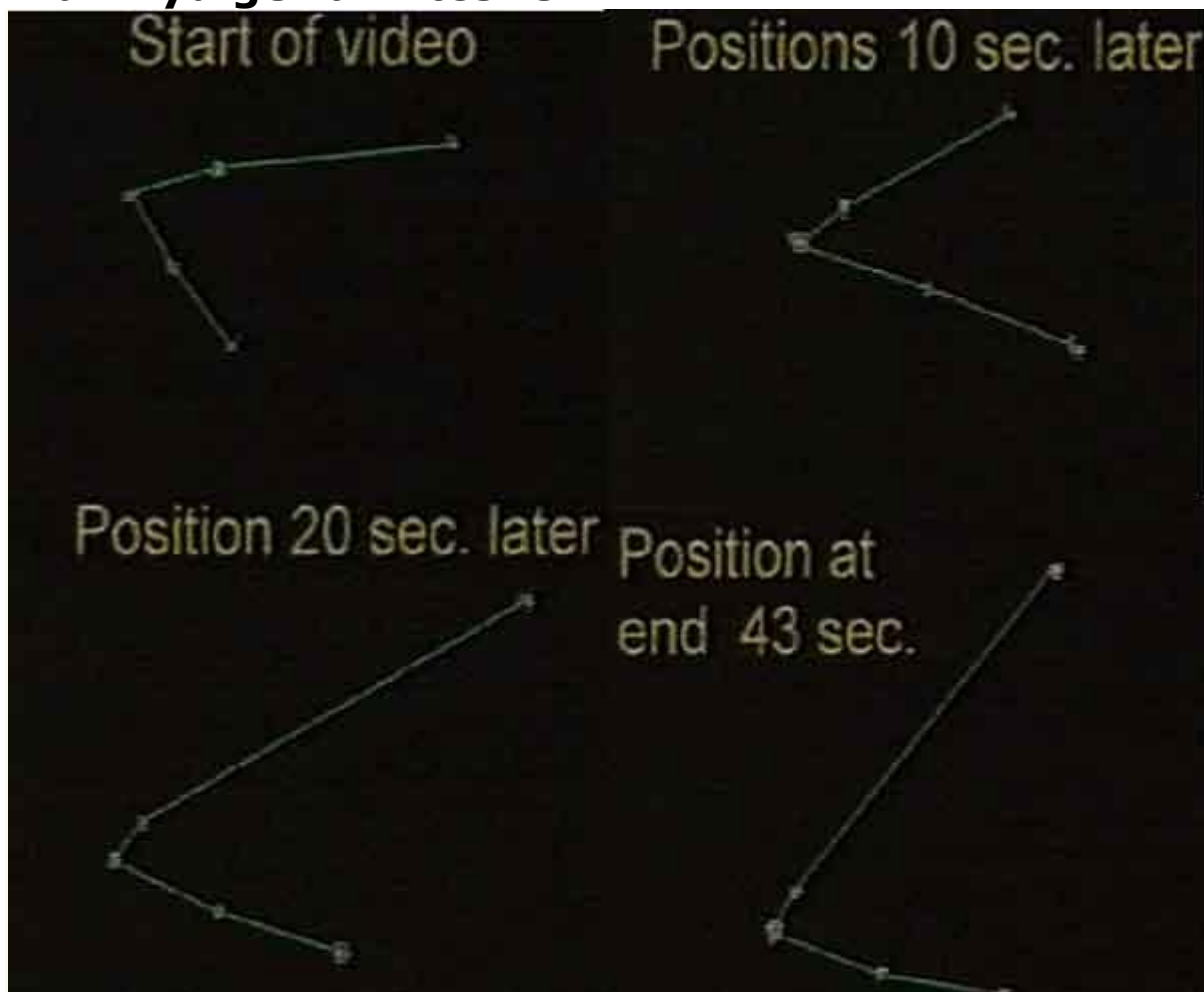
Sidst i juli 1997 stod kaptajn Eileen Bienz, talskvinde for Air National Guard, så frem og fortalte, at der faktisk havde været tale om flares, som var blevet udløst af A-10 jagerbombere i den usædvanlige højde af ca. 4,5 km. Når folk fra det lokale militær tidligere havde meldt tilbage, at det ikke var dem, skyldtes det udelukkende, at man kun havde tjekket lokale flys operationer. Strengt taget havde svarene været korrekte. Men i virkeligheden havde en „udenbys“ National Guard-enhed fra Maryland, nemlig den 104. jagereskadrille, brugt flares af typen LUU-2 i området under deltagelsen i et projekt kaldet „Snowbird“.

I 1998 foretog fysikeren Bruce Maccabee en meget grundig analyse af kl. 22-lysene og deres placering i forhold til de forskellige vidner - en analyse, som stadig kan findes på nettet og viser, at Bienz og ikke mindst Motzer efter alt at dømme havde ret.

Ikke før i 2009 indrømmede Dilettoso under et interview i The Paracast, at lysene nok i virkeligheden var flares. Alligevel kan man stadig se hans påstande blive brugt i senere dokumentarfilm og artikler som argument for, at kl. 22-lysene ikke var flares.

For de ægte troende betyder alt dette dog ingenting. Den tidligere efterforskning ignoreres, eller hvis man indrømmer, at der var tale om flares, bruges disse til at bevise, at militæret forsøgte at aflede opmærksomheden fra den virkelige begivenhed. Nemlig den, der fandt sted mellem kl. 20 og kl. 21.

Trafiklydige rumvæsner

Terry Proctors video afslørede, at lysene bevægede sig.

Det helt store spørgsmål herefter er: Hvis lysene kl. 22 var flares, hvad var det så, Tim Ley og de andre så mellem kl. 20 og kl. 21? Hvad var det for et gigantisk luftfartøj, som bevægede sig ganske lydløst og så tæt på jorden, at nogle vidner senere hævdede, at de havde på fornemmelsen, at de kunne række op og røre ved det? Et luftfartøj, som nogle hævdede havde en bredde på to fodboldbaner.

Det man allerførst må indse er, at beskrivelserne ikke er helt så entydige, som det tit fremstilles. I sin omfattende artikel om Phoenix-lysene fra 2010 fremlægger Tim Printy en statistisk opdeling af beskrivelsen af lysene i de tre kategorier „et mørkt objekt“, „en fast formation“ og en „løs formation“, og han konstaterer, at fordelingen faktisk var nogenlunde ligelig. Der var en lille overvægt mod „et mørkt objekt“, men det kunne let skyldes den kendsgerning, at lysene blev beskrevet på denne måde i de efterfølgende dokumentarfilm, hvor der jo gerne blev brugt rekonstruktioner. Faktisk indikerede hele 12 af de oprindelige rapporter, at lysene havde bevæget sig i forhold til hinanden!

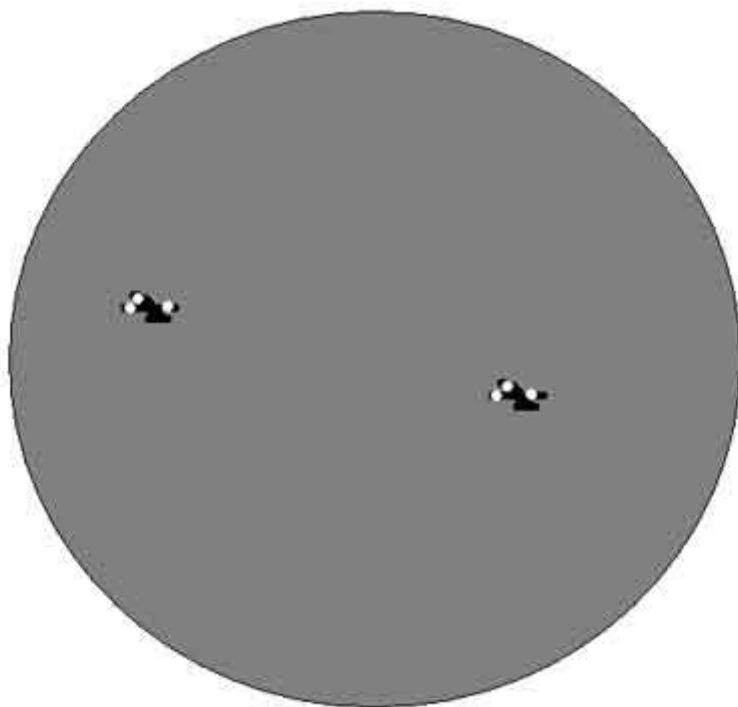
Mitch Stanley med sit teleskop.

I modsætning til kl. 22-lysene var der her ikke et større antal videoer og fotografier, men desværre kun en enkelt meget utydelig video, som dog på afgørende vis dokumenterer, at det snarere er den sidste beskrivelse, som er rigtig. Videoen blev filmet af Terry Proctor fra byen Scottsdale, hvorfra han iagttog den mystiske lysformation. En sammenligning af lysenes position i forhold til hinanden viser, at de faktisk bevæger sig lidt frem og tilbage, præcist som fly, der forsøger at holde en formation!

Enkelte vidner bekræfter faktisk dette. Den kendteste er Mitch Stanley, som Tony Ortega bragte frem i en af sine artikler i *Phoenix New Times*. Som så mange andre var Stanley den aften gået udendørs for at studere Hale-Bopp, og den unge amatørastonom var så heldig at være i besiddelse af en stjernebillede.

Stanleys mor var vidne, da han fra husets baghave indfangede lysene i sit teleskop og fortalte, at der var tale om flyvemaskiner med lys. Hans teleskop var et Dobsonian-teleskop med 60 gange forstørrelse, og han havde således langt bedre muligheder end andre for at se, hvad lysene var.

Mitch Stanley forsøgte senere at fortælle sin historie til lokale journalister, politikere og ufologer, men ingen ville høre om hans iagttagelse.

Lysene fra Tutor-fly set forfra gennem teleskop.

Et andet vidne med kikkert, Rich Contry, som var på vej i bil på Interstate 40 berettede også om fly. Han kunne faktisk svagt høre jetmotorerne. Mike Fortson talte i sin indberetning om lysene som et „sort objekt“, men beskrev dog, hvordan det blev „sløret“, da det passerede Månen og trak en „bølge“ efter sig, hvilket svarer ganske godt til den effekt, som et flys passage hen over Månen vil have. Tim Leys rapport indeholdt faktisk en lignende beskrivelse. Og så hævder Randy Fitzgerald i en artikel i *Readers Digest*, at to piloter på et fly fra American West også

så lysene og spurgte flyveledelsen, hvad det var. De fik så den besked, at det var en formation CT-144 Tutor-fly, som fløj i ca. 5,8 kilometers højde. En af Tutor-piloterne skulle over radioen have svaret tilbage, at de var „Snowbirds“. Dette kan lyde underligt, indtil man kommer i tanke om, at „Operation Snowbird“ lyder meget, som det kaptajn Eileen Beinz talte om.

Operationen kaldes „Snowbird“, fordi den tillader fly fra koldere egne i Nordamerika, hvor det sner om vinteren, at flyve mod syd og afholde øvelser i varmere områder. Det var under samme operation, at A-10 flyene fra Maryland National Air Guard havde brugt flares bag Estrella-bjergene og dermed forårsaget kl. 22-lysene.

Canadisk Tutor-jetfly. Læg mærke til landingslyset i næsen.

Tutor-flyet blev i 1997 fløjet af canadiske piloter, hvilket passer fint med teorien. Når de fløj så højt som ca. 5,8 km, ville de have været meget svære at høre. Og sandsynligvis har de haft de meget skarpe landingslys i næsen tændt for at kunne holde formationen i nattetørket. De ville have overnattet i luftbasen ved Tucson og ville være fortsat til Canada den næste morgen uden at vide noget om opstandelsen, de var skyld i. Og med mindre de interesserede sig for ufoudsendelser eller ufosider på nettet, ville der gå lang tid, inden historien nåede dem.

Tutor-jetfly i formationsflyvning.

Noget andet, der virkelig styrker denne fremstilling, er placeringen af lufruter i området. Fly i bestemte højder tildeles bestemte lufruter eller luftkorridorer. Kort over staten Arizonas lufruter viser en rute, der starter i Las Vegas, går gennem Prescott, herefter drejer mod syd i retning af Phoenix og endelig fortsætter mod Tucson. Koncentrationen af vidner ligger pænt langs med denne linje. Det ville kræve nogle særdeles trafikkydige rumvæsner at følge præcis denne rute! Rigtig meget tyder således på, at også lysene mellem kl. 20 og 21 blev forårsaget af flyvemaskiner.

Phoenixlysenes rute over Arizona.

Lysenes rute henover Nevada og Arizona.

„Jeg ved, hvad jeg så“

Problemet med lysene fra Phoenix er i første omgang den fortsatte sammenblanding af to i realiteten adskilte hændelser med hver sin forklaring. Dette er faktisk noget, man ikke oplever helt sjældent i ufosager. I fx Rendelsham-sagen fra 1980 i England er det ikke svært at forklare de enkelte observationer hver for sig, men hvis man insisterer på en enkelt forklaring, som dækker det hele, vil man uvægerligt stå tilbage med et mysterium, som kun kan løses med hjælp fra rumvæsner eller lignende.

I sagen om Phoenix-lysene kunne man godt få den ide, at visse ufologer og mystikere ikke er interesseret i at skille tingene ad. Forklaringen med flares kan nemlig i så fald meget belejligt afvises med henvisning til vidnernes beskrivelse af det, de så mellem kl. ca. 20 og 21 med et „Det, vi så, var bestemt ikke flares“. Og selvfølgelig har de ret: Det var nemlig flyvemaskiner!

Vidnerne siger tit til deres forsvar: „Jeg ved, hvad jeg så.“ Men gør de nu også det? SUFOI's undersøgelser viser, at det stort set er umuligt for mennesker at bedømme afstand og hastigheder på en mørk baggrund som fx en nattehimmel.

Vi har allerede set, at vidnernes beskrivelser bestemt ikke var entydige, mht. om lysene på himlen tilhørte et enkelt eller udgjorde flere uafhængige objekter. Vidnerne var heller ikke enige i, om lysene var helt lydløse eller ej.

Kigger man nærmere på lysenes højde på himlen, vil man iagttage lignende afvigelser i vidnernes bedømmelser. Antager man flyvehøjden til at være ca. 5,8 km (snarere end 30-45 meter), vil dette forklare, hvorfor det virkede, som om lysene svævede ganske langsomt afsted og mest lignede stjerner. Ses de på lang afstand, kan det virke, som om de nærmest ikke bevæger sig overhovedet. En beregning af lysenes hastighed ud fra den tilbagelagte strækning viser en hastighed på ca. 640 km i timen, hvilket passer meget fint med jetfly.

Hertil kommer noget, nogle kalder „luftskibseffekten“, dvs. menneskers tendens til at udfylde tomrummet imellem i øvrigt urelaterede punkter. Dette forklarer, hvorfor nogle vidner så et „massivt“ objekt, der, som de senere forklarede, blokerede for stjernerne.

Noget lignende skete i 2015, da NBC 7 fra San Diego den 30. april lagde en film ud på nettet, som viste en mystisk klynge af farvede lys på nattehimlen. Ganske hurtigt forbandt nogle seere disse lys til et gigantisk luftskib. Senere viste det sig at være lysene fra tv-antennerne på et nærliggende bjerg.

Det berømteste eksempel er nok Zond IV-hændelsen fra den 3. marts 1968. Zond IV var et sovjetisk rumfartøj, der brændte op i flere stykker hen over himlen og blev set af mange vidner i USA. Resultatet blev også her helt umulige historier om et gigantisk og lydløst cigar- eller tallerkenformet rumskib, som kom svævende i trætopphøjde. De enkelte lys blev af nogle opfattet som „vinduer“ i et fartøj. Et vidne beskrev endog „metalplader“, der virkede, som om de var „nittede“.

Sådan beskrev vidner Zond IV's indtræden i atmosfære.

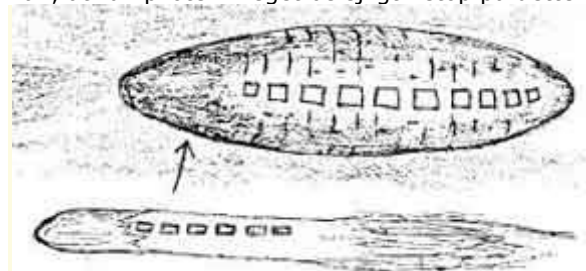
Helt det samme fænomen har SUFOI afdækket i deres undersøgelser. Nytårsaften 1978 brændte et sovjetisk rakettrin fra opsendelsen af satellitten Cosmos 1068 op i flere lysende dele på sin tur ned gennem atmosfæren, hvilket resulterede i en lang række indmeldinger til SUFOI fra det vestlige Jylland. Interessant nok opfattede også her flere observatører lysene som felter eller „vinduer“ på et langt større objekt. Et enkelt vidne opfattede objektet som kun ca. 700 meter væk og med en hastighed som en helikopters!

Sådan så Zond IV ud i virkeligheden.

Folks opfattelser

bliver også påvirket af beskrivelserne i senere ufodokumentarer og især de såkaldte „rekonstruktioner“. Fx beskrev et vidne til kl. 20-21 hændelsen i Arizona i 1997, hvordan „objektet“, da det passerede Månen, kun kunne ses som „slørede bølger“, men i stedet for at konkludere, at der ikke var tale om et fast objekt, mente han, at rumpiloten meget belejligt netop på dette tidspunkt havde tændt for skibets sløringsmekanisme.

Zond IV blev af nogle vidner beskrevet som et kæmpe rumskib i trætophøjde.

Med tiden bliver dimensionerne i vidnernes beskrivelser sjældent mindre. Tim Ley hævdede fx i den oprindelige rapport til NUFORC, at benene på det flyvende V-formede objekt var ca. 90 meter hver, men i medierne voksede denne angivelse senere til over 200 meter, muligvis under indtryk af andre vidners beskrivelse af størrelsen. Og der er med tiden dukket andre kritikpunkter op af hans beskrivelse, især yttret af Tim Printy i hans artikler om sagen.

I det hele taget må mediernes behandling af sagen om Phoenix-lysene siges at have spillet en ikke ubetydelig rolle. Interessen for det mystiske og sensationelle gjorde, at de mere jordnære beskrivelser af fænomenet

blev ignoreret, medens de mere „ekstreme“ blev dyrket. Det var jo netop dem, der gjorde sagen interessant og dermed egnet til at øge seertallene.

Mediernes fokusering på billedmaterialet afsporede fra første færd opklaringen. Endnu i dag kan man se, hvordan billeder af kl. 22-begivenheden bliver afspillet, samtidig med at vidner fortæller om kl. 20-21-begivenheden. Misvisende billeder er stadig bedre end ingen billeder!

Historien om Phoenix-lysene demonstrerer først og fremmest, at selv et meget stort antal vidner ikke er nogen garanti for at undgå forvirring og fejltolkninger. Snarere tværtimod: Mange vidner øger under visse omstændigheder blot mulighederne for en uheldig sortering i en stor mængde fejlbehæftede observationer og dermed for en yderligere udvikling af myten om ufoerne.

Kilder

http://home.comcast.net/~tprinty/UFO/SUNlite2_3.pdf
www.theufochronicles.com/2015/03/the-arizona-ufo-controversy-18th.html
www.theufochronicles.com/2014/03/the-phoenix-lights-real-investigation.html
www.theufochronicles.com/2015/03/phoenix-lights-phenomenon-18-years-ago.html
www.theufochronicles.com/2015/03/mike-fortsons-original-report-of.html
www.theufochronicles.com/2014/03/project-snowbird-and-infamous-flare.html
www.youtube.com/watch?v=_Xq016lQKu8
www.youtube.com/watch?v=6ZrfYObrDkw
www.youtube.com/watch?v=xmdVgJ3mF2I
www.youtube.com/watch?v=z3wr6_-XoRE
www.youtube.com/watch?v=cYPCKIL7oVw
www.thephoenixlights.net/
<https://home.comcast.net/~tprinty/UFO/azconc.htm>
<http://forgetomori.com/2008/ufos/multiple-ufos-in-formation-taped-over-chile/>
www.youtube.com/watch?v=nk2c_2ZI99c&feature=related
www.skeptic.com/eskeptic/08-05-21/
<http://web.archive.org/web/20080919024000/http://members.aol.com/tprinty/azflares.html>
www.examiner.com/article/were-the-1997-arizona-lights-a-psychological-warfare-experiment-part-one
<http://skeptoid.com/episodes/4041>
www.phoenixnewtimes.com/news/the-phoenix-lights-are-no-mystery-6661825
www.sufoi.dk/e-boger/boger/50%20aar%20med%20ufoer.pdf